

Kamasz panasz

Hányszor alázkodtam szeretet,
 Kulcsra zárt kapuid előtt,
 Szívárványként feszülve küszöbödnél.
 Mint híd a szakadék felett,
 Szolgált a lelkem,
 S vonult rajta seregestől,
 Gyönyörűbbnél-gyönyörűbb érzés.
 De szikla-szívek csúcsai döftek át,
 Éreztem, a fájdalom lépked,
 Elzuhanó perceim nyomán
 És mosdattak langyos könnyeim,
 Nekem szánt sós-ízű valóság,
 Fájdalmam nem mérte senki,
 Csak én, ki kint rekedt,
 Az üdvök kapuján.

Tedd meg egyszer

Tedd meg egyszer,
 mit valaha nagyon akartál,
 hogy válladról a kék lepelt,
 az égi csillagost, levesd.
 S elindulj tiszta meztelen,
 hajnali harmat díszesen,
 a fény felé,
 mi szül minden életet.
 Szívedet a védtelent,
 felajánlod a szépség
 és szeretet Istenének,
 – had legyen szabad!
 Ne kérdezd senkitől,
 – ki vagy? csak a mosoly
 a szeretet-fillérjeit osztogasd
 és ha üt majd az az óra,
 mikor a bűneidről számot adsz,
 sorsod: félelem nélkül beteljesül.